

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1051/2022
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Марко Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог „Ниш експрес“ д.о.о. Ниш, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1352/21 од 06.07.2021. године, у седници већа одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1352/21 од 06.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1427/19 од 22.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење број .. од 19.02.2016. године, којим је тужиоцу престао радни однос отказом уговора о раду број .. од 06.04.2015. године, са анексом уговора о раду, те да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на радном месту у складу са његовом стручном спремом, знањем и способностима и да му се признају сва права на раду и по основу рада почев од 19.12.2016. године као дана престанка радног односа до дана враћања на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом плати трошкове поступка у износу од 114.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1352/21 од 06.07.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ..., у погону за ... . Дана 08.12.2016. године упозорен је на постојање разлога за отказ уговора о раду, а затим му је решењем туженог од 19.12.2016. године престао радни однос због повреде радне обавезе предвиђене одредбом члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је немарно и несавесно извршавао своје радне обавезе, јер након обављеног сервиса А2 на возилу конто 293, није извршио контролу функционисања поклопца боксева са обе стране возила на којима је претходно радио штеловање. Према налогу непосредног руководиоца тужилац је одрадио сервис на возилу, који подразумева подмазивање бравица, замену амортизера, проверу боксева, утврдио да добро дихтују и проверио како поклопци боксева раде појединачно, али није исконтролисао да ли се поклопци додирују у отвореном положају приликом истовременог отварања. Због овог пропуста поклопци боксева су се оштетили при редовној употреби, одмах након укључења возила у саобраћај (услед преклапања и међусобног ударања). Како тужилац приликом обављања посла по налогу непосредног руководиоца није на правилан начин и до краја извршио проверу након штеловања поклопца боксева, односно није у целини обавио сервис на коме је радио, а који подразумева и контролу исправности изведених радова истовременим отварањем, нижестепени судови су закључили да у понашању тужиоца има несавесног и немарног извршавања радних обавеза, због чега му је основано престао радни однос код туженог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани, те да су судови правилно оценили да описано понашање тужиоца приликом обављања посла, представља повреду радне обавезе прописану одредбом члана 179. став 2. Закона о раду, члана 6. став 1. Колективног уговора и члана 19. тачка IV Уговора о раду, из којих разлога је тужбени захтев тужиоца правилно одбијен у целиности као неоснован.

Одредбом члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако неавесно или немарно извршава радне обавезе, или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Одредбом члана 6. став 1. Колективног уговора туженог од 30.07.2014. године, предвиђено је да се под неблаговременим, несавесним и немарним извршењем радних обавеза сматра извршење радних обавеза, при чему запослени не поступа у складу са обавезама из описа послова свог радног места, не придржава се упутства за рад у својој радној јединици, не показује уобичајену пажњу која се очекује од просечног запосленог и не понаша се као добар домаћин, иако је морао бити свестан штетних последица таквог понашања.

Сагласно наведеној законској одредби, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако запослени учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца. Полазећи од утврђених чињеница и околности конкретног случаја, као и разлога на којима је засновано решење о отказу уговора о раду, по оцени Врховног касационог суда постојали су оправдани разлози да се тужиоцу откаже уговор о раду због несавесног и немарног извршавања својих радних обавеза. Наиме, у конкретном случају, тужилац јесте поступао по радном налогу и одрадио сервис возила, али сервис подразумева и да се на крају одрађеног посла изврши контрола функционалности и активности поклопца боксева, између осталог и истовременим отварањем на једној страни да би се проверило да ли се поклопци међусобно додирују (без обзира што је пријављено да они само не дихтују), јер то представља део редовног сервиса који је тужилац у обавези да одради. То што тужилац сервис није одрадио на потпун и правилан начин имало је за последицу оштећење боксева приликом укључивања возила у саобраћај, па су неосновани наводи ревизије да нема немарног и несавесног рада тужиоца приликом обавања наведеног сервиса.

Супротно наводима ревизије, правилно су судови закључили да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која се огледа у немарном и несавесном поступању приликом обављања посла, јер и из исказа самог тужиоца произлази да се није сетио да и на претходно описан начин исконтролише исправност изведених радова у оквиру одрађеног сервиса, а из чега произлази да није поступао у складу са обавезама из описа послова свог радног места (сервис није одрадио до краја).

Без утицаја су наводи ревизије да је посао који је тужилац обавио без примедби одобрио и пословођа, с обзиром да то не може тужиоца ослободити кривице за несавесно одрађен рад, већ да се евентуално може односити на несавестан рад пословође.

Како је неоснован тужбени захтев за поништај отказа уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по овом правном леку тужилац није успео.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**